

Ragnhild svarede ikke. Og de gav sig til at tale om andre Ting.

V.

Imidlertid havde de to Søskende vandret et Par Gange rundt i Haven og tilsidst taget Plads ved Siden af hinanden paa Bænken.

„Vil du ikke have noget at styrke dig paa?“ spurgte Betty. „Du har jo næsten Intet nydt i Dag, og du ser saa træt ud.“

„Aa nej, det er ovre nu. Jeg har det godt.“

„Hvor har du egentlig været henne hele Eftermiddagen? Jeg har slet ikke set dig.“

„Jeg gik blot en Tur ud over Markerne. Jeg trængte til at være lidt alene. Jeg var bleven saa underlig urolig.“

„Urolig, Emanuel . . . men hvorfor?“

Aa ja, det var heller ikke ret. Men — tænk dig, Betty! — som jeg gik derude, kom der en lille Fugl flyvende ned fra Himlen og blev ved at hoppe foran mig paa Vejen, ganske nær ved mig. Den gav mig Trøst.“

I dette Øjeblik kom Tjenestepigen igen til Syne, ganske bleg og forvirret.